

Sted bliver hverken Dyborøn eller Hvide Sande eller noget andet Sted mellem Blaavandsshut og Hanstholm. Jeg tror ikke, at man nogen Sinde vil komme til Anvendelse af saa enorme Beløb, som der skal til ikke alene til Anlæget af en Havn paa disse Steder, hvor Sandvandringen er uovervindelig, men ogsaa til at holde den vedlige i Tidens Løb. I Holland er der jo det store Havneanlæg ved Eijnuiden, men til Trods for de enorme Summer, der have været anvendte paa den, og til Trods for, at det for Hollænderne drejer sig om at holde et saa godt Løb som muligt aabent ind til deres Verdenshandelsstad, Amsterdam, ere de efterhaanden blevne nødte til at erkende, at Forhavnen kan ikke holdes aaben. Det højeste, man kan drive det til ved et aarligt Forbrug af c. 1/2 Million Gylben, er at holde et Sejløb aabent gennem selve Havnen ind til Kanalen, for ad den at komme videre ind til Amsterdam, og det til Trods for, at der uden for Eijnuiden ikke ligger Barrer eller Revler, som der gør her, men Dybden skræner jævnt ned ad, saa at altsaa de indgaaende Søer ikke ere tilnærmelsesvis i den Grad mættede med Sand, som de ere hos os, hvor de maa brydes over Revlerne, inden de naa Land. Naar man betænker dette, tror jeg, at det er haabøst at antage, at vi med nogenlunde overkommelige Udgifter skulde kunne holde en Havn mellem Blaavandsshut og Hanstholm fri for Tilslanding. Saa snart vi derimod komme til Hanstholm, hvor der er fast Bund at bygge paa, er Spørgsmaalet et andet. Det har altid staaet klart for mig, at særlig Hanstholmpynten er det Sted, hvor man fortrinnsvis skulde anstille sine Undersøgelser, naar man vil bygge en Havn paa Sjællands Vestkyst. Jeg skal erkende, at der er andre Steder, som ligge min Egn nærmere, og som jeg derfor havde mere Opfordring til at lægge Bægt paa, og da selvfølgelig i første Række selve Limfjordens Indløb, Dyborønkanalen, men jeg anser det for haabøst at tænke for Alvor paa at anlægge en virkelig Havn der. Jeg skal indrømme, at den Nytte, som den ærede Minister tænker at drage af Dyborønkanalen, kan maasse til en vis Grad i alt Fald naas uden altfor urimelige Beføstninger, men det Punkt, som man fornuftigvis kunde tænke paa for min Egn nærmere Interesse, er Altmøller, men jeg tror dog ikke, at Forholdene der ere tilnærmelsesvis saa gunstige, som de ere ved Hanstholm. Hanstholm er ikke alene en fremspringende Pynt, der ligger saa godt som paa et skarpt Hjørne, hvor hele Søfærdsjelen gaar lige forbi, og som derfor er

let at andube, og det er ikke alene et skarpt Hjørne af den Grund, at Naturen selv har dannet det som saadant, — derved nemlig, at det bestaar af en saa fast Masse, at det har kunnet modstaa Naturens Raavirkninger af Havet, saa at Hanstholm staa uberørt som det samme Hanstholm, som det rimeligvis har været fra Arilds Tid — ikke alene det gør, at Hanstholm er et Punkt, man maa tage Hensyn til, naar man tænker paa Havneanlæg paa Sjællands Vestkyst. Nej, det, der er Hovedsagen, er den Ejendommelighed, at medens det er givet — det er noget, der er alle bekendt, der har det mindste Bekendtskab til Vesterhavet — at under enhver Baalandsstorm løber der en rivende Strøm langs Kysten enten imod Syd eller mod Nord, forholder det sig saaledes, at den nordgaaende Strøms Hyppighed til den syd-gaaende forholder sig under nogenlunde Magsvejr, naar der ikke er en ligefrem Brandstorm, som omtrent 10 til 6, men naar man kommer op til Stormflod, er den nordgaaende Strøms Overvegt saa betydeligt, at dens Hyppighed er omtrent som 10 — 4. Hvad sker nu med Hensyn til denne Strøm? Ja, der sker det, som altid sker, naar en Baalandsstorm med højt Hav river Forstranden løs, opstemmer en Mængde Sand og Grus i Vandet, som køres med rivende Fart af den Strøm, der ofte gaar med 4—6, eller i alt Fald med 3—4 Miles Fart i Timen Nord paa med nordgaaende Strøm, og naar saa Strømmen med denne stærke Fart, medførende enorme Sandmasser, kommer til Hanstholm, kommer til det skarpe Hjørne og skal bøje om langs Kysten, saa har Strømmen for stærkt Fart og kan ikke bøje saa hurtigt, og derfor slaar den en stor Bue ud i Rattet, og saa snart den er kommen forbi Hanstholm, er der Plads til, at Strømmen kan brede sig, og derved mindstes Vandets Hastighed, og saa synker Sandet efterhaanden til Bunds — det lægger sig et eller andet Sted ude i Sammerbugten, men det bryde vi os nu ikke om, for der er saa dybt, at det ikke skader os, selv om det opsamles der i Marhundreder — men det, der har Interesse for os i denne Sag er det Faktum, som er ubestrideligt, at Hanstholm Pynten og Kysten Øst for Pynten sander ikke til, og at der forandrer Bunden sig saa godt som slet ikke, og Havstokken forandrer sig heller ikke, der er Mulighed for at holde en Havn fri for Tilslanding. Nu skal jeg i øvrigt erkende, at der kan være andre Punkter paa Kysten, f. Eks. Hirtshals, hvor det samme Forhold tilnærmelsesvis kan komme til Stede, fordi det ogsaa har en fremspringende Pynt, der